

Introit: ***Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, at' to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. Dotázal jsem se Hospodina a odpověděl mi, vysvobodil mě od všeho, čeho jsem se lekal. Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. (Žalm 34, 2-6)***

Píseň 99

Modlitba

Čtení: Matouš 25, 1-13

Píseň 271

Text kázání: Daniel 12 kap.

Milí přátelé, bratři a sestry,

advent se pomalu blíží ke svému konci. 4 hořící svíčky symbolizují, že čas se naplnil. Všechno má na tomto světě svůj počátek a vše zde také spěje ke svému konci. A my se můžeme společně s prorokem Danielem ptát **muže ve lněném oděvu**. Můžeme se ptát našeho Spasitele Pána Ježíše: „**Můj Pane, jaké bude zakončení toho všeho?**“

Ačkoliv prorok Daniel žil v zajetí na přelomu dvou velkých říší, říše Babylonské a následně říše Perské, vznikla prorocká kniha Daniel až ve 2. století před naším letopočtem. Tehdy byla doba rovněž velmi pohnutá. Po návratu Izraelců ze zajetí do zaslíbené země probíhaly neustálé mocenské zápasy. Zejména období 4. a 3. století před Kristem bylo poznamenáno neustálými boji **mezi Královstvím jihu (Egyptem) a Královstvím severu (Sýrii)**. Jednou vyhrávali a zabírali území jedni, jindy zase druzí. A mezi těmito královstvími ležela zaslíbená země. Mnohokrát se tedy stalo, že se přes židovskou zemi přehnalá válečná fronta, tam a zase zpět. A země i obyvatelstvo bylo kvůli tomu doslova zdecimováno. Ovšem to nejhorší teprve přišlo právě v tom 2. století před Kristem. V té době se zmocnil Izraele uzurpátor **Antiochos IV. Epifanes**. V Jeruzalémě sesadil velekněze Hospodinova chrámu, dal ho uvěznit, později i zabít. Vším jeho jednáním pronikala lstivost a zpupná svévole. Vyplenil chrám, řadu obyvatel usmrtil, zakázal židovskou bohoslužbu a v roce 167. před Kristem zasvětil jeruzalémský chrám řeckému bohu Diovi Olympskému. Antiochos sám se vlastně považoval za vtěleného Dia. Jeho přívrastek Epifanés totiž znamená Zářící. Na Hospodinův oltář dal postavit menší oltář s Diovým emblémem. A tam, kde se dlouhá léta obětovalo Hospodinu, byla vztyčena **modla tohoto Pustošitele**. A aby toho nebylo málo, lidé byli nuceni pod krutými tresty se zřící své víry a přijmout nové náboženství. A mnozí, zejména ti z vyšších společenských vrstev se opravdu podvolili. Nadějí však zůstávalo, že přesto byla celá řada obyvatel, která se navzdory represím, nepodvolila.

Proč vám to ale všechno vyprávím? Proto, abychom pochopili dějinné souvislosti. Abychom pochopili, do jaké doby zaznívají prorocká slova knihy **Daniel**. Jejich účelem bylo právě povzbudit Boží lid v době velkého soužení. Boží lid tehdy začal ztrácet svou víru. Duchovní atmosféra se v Izraeli začala měnit. Zdálo se, že žádná starší Hospodinova proroctví se nenaplnují. Zdálo se, jakoby Bůh na svůj lid zapomněl. Anebo že by se Hospodinu situace vymkla z ruky? A je vůbec Hospodin živý? Jak to že nezasáhl proti **Antiochovi**, když na svatém místě Božím se uctívá modla? Že by Antiochos byl skutečně pravým bohem, když se mu ještě všechno kolem tak daří?

Do těchto otázek připomínají tvůrci prorocké knihy jasné poselství dřívějších Danielových vidění. A jakoby se zdálo, že právě v této době se tato vidění začala naplňovat. „**V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby.**“ Tou první odpovědí do nejisté doby je právě tohle slovo. Bůh na svůj lid nezapomněl, posílá svého ochránce a ten se svého lidu v době pronásledování zastane. A co je velmi důležité, hned následuje obrovské zaslíbení těm, kteří zůstanou věrní Hospodinu. **V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize**. Je pozoruhodné, bratři a sestry, že už zde ve starozákonní knize, čteme podobná apokalyptická témata, jako v knize Zjevení. Ten, kdo zůstane věrný Hospodinu, je zapsán v Knize života a každý takový bude vyproštěn ze zlého. O tom, že už to Danielovo proroctví je nadčasové, mluví vlastně hned následující verš. **Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze**. Zde vlastně máme zmínku o tom, jak to bude na konci všeho po příchodu Pána Ježíše. Všichni budou vzkříšeni z mrtvých a pak Soudcem rozdělení na spasené a zavržené. Tato slova potvrdil sám Pán Ježíš např. **v podobenství O ovcích a kozlech**. Než se tak ale stane, přijdou těžkosti, které přezkouší, zda víra každého člověka je opravdová. **Mnozí se vytríbí, zbledí a budou vyzkoušeni. Svěvolníci budou jednat svévolně; žádný svěvolník se nepoučí, ale prozíraví se poučí**.

Milí přátelé, ty dějinné události 2. století před Kristem se vlastně v podobném módu neustále opakují. Modloslužba na mnoha místech, pronásledování Božího lidu, hřích, odvrát od živého Boha, války, doby soužení, rozdělení společnosti, nenávisť, agrese. A s tím samozřejmě přichází i zkoušky opravdovosti víry Božího lidu. Je tomu tak, bratři a sestry, i v dnešní době. Stále platí, že mnozí se vytríbí. Že vyjde

najevo, kdo je pro Boha škodlivým plevem a kdo je tím, který přináší úrodu. A jen hlupák nepozoruje, že **pole se stále více bělají ke žni**. Jen hlupák se neodvrací od své svévole. Prozíraví se naopak poučí, přimknou se k Bohu a budou činit pokání. A jak jsme četli u Daniele: **Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy**. To je obrovské zaslíbení přesahující až do věčnosti. **Mnozí budou zmateně pobíhat**, ale prozíraví budou zářit. Čím? Světlem Boží naděje. Láskou, vírou, pokojem. A ačkoliv budou mnozí pobíhat zmateně, protože neví, co se to se světem děje a bude dít, tak tu máme zaslíbení, že **poznání se rozmnoží**. A i když se nám zdá, že je stále těžší zvěstovat evangelium a přivést někoho k Pánu Ježíši Kristu, sám Pán má zájem, aby mnozí došli poznání, že bez Krista jsme všichni ztraceni. A proto je potřeba hlásat naléhavě celé evangelium! Ne jen *radujme se, že se nám narodil Spasitel*. Je potřeba také říct, *člověče tobě to nepomůže, pokud nenecháš narodit Ježíše Krista ve svém srdci. Pokud se neodvrátíš od své svévole ke Kristu. Pokud neuznáš, že bez Krista jsi ztracen*. Člověk nejprve, milí přátelé, potřebuje poznat svou ztracenost, svou hříšnost, svou marnost a zoufalství. Ten, kdo se cítí sebejistě a sám v sobě dobrý, ten bude nakonec zmateně pobíhat. Jeho jistoty vezmou za své. Ale ten, který se obrátí ke Kristu, ten bude spasen. Jak jsme četli, Bůh plánuje, že **poznání se rozmnoží**, ale kolik bude těch, které tohle poznání přivede skutečně k pokání (k obratu směru)? K hledání živého Boha a jeho vůle?

Bratři a sestry, ať už je doba jakákoliv, Bůh nás v každé době vyzývá k tomu, abychom byli prozíraví, neboť **nevíme dne ani hodiny**. A být prozíravý znamená dát si svůj život zavčas do pořádku. Narovnat ho před Bohem, před lidmi, ale i před sebou samým. Být prozíravý znamená odvrátit se od skutků tmy a následovat zcela vážně Pána Ježíše Krista. Stát se jeho věrným služebníkem, který čeká na svého Pána a prozíravě **má lampu** svého srdce nejen v pořádku, ale také si chodí pro olej do té lampy. Jako ta **moudrá družička nakupuje** neustále u svého Pána zadarmo olej Božího světla. Pošetilý naopak je odkládat rozhodnutí se pro Krista. Ale nejen to! Pošetilí jsou jistě i ti, kteří sice patří Kristu, ale přestali u Něho nakupovat. Přestali k Němu chodit, nemodlí se, nečerpají od Něj, a tak také nezáří, neboť nejsou ve vztahu s Kristem. Zůstávají tak ve tmě. Říkají si sice křesťané, svým jednáním to ale vlastně popírají. Od těch, kteří patří stále světu, vlastně nejdou rozlišit, protože jejich jednání a chování je stejně obroublé jako u mnohých lidí ze světa. Kéž by nás Pán našel při svém příchodu všechny připravené, pokorné a zářící.

Milí přátelé, Danielovo proroctví a vidění je živé a aktuální i dnes. Četli jsme, že Daniel viděl, jak **na obou březích veletoku povstali dva muži**. Může to být ledasco. Můžeme v tom ale spatřit např. neustálou polarizaci společnosti. Na každém břehu se vládne jinak, věří se jinak, na každém břehu to dělají po svém. Východ a Západ. Věřící a nevěřící. Očkovaní neočkovaní. Katolíci a protestanté. Ale je tu jeden, který všechno spojuje. Ten, který **ve lněném oděvu stojí nad veletokem a spojuje oba břehy**. Jednu nohu má na jednom břehu a druhou na druhém. Kdo to pro nás asi je? Samozřejmě Ježíš Kristus. **On přece dvojí spojil v jedno, zbořil zeď, která rozděluje a způsobuje svár** a z lidí různých názorů a postojů stvořil jednoho nového člověka. Aby k té jednotě ale mohlo dojít, musí se vždy obě strany obracet na toho Živého, který stojí nad tím vším. Jednota anebo svár, a zvláště mezi křesťany, ukazuje, nakolik se obracíme ke Kristu. Ten jeden muž na tom břehu se k Němu obrací a ptá se: „*Můj Pane, jaké bude zakončení toho všeho?*“ **I slyšel jsem muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku. Zvedl svou pravici i levici k nebi a přísahal při Živém navěky, že k času a časům a k polovině, až se dovrší roztržštění moci svatého lidu, dovrší se i všechno toto**. To znamená doba konce bude provázet jednak pronásledování křesťanů. To se dnes děje ve veliké míře, i když ne přímo u nás. Tomu roztržštění moci Božího lidu můžeme také ale právě rozumět jako nejednotu mezi církvemi a křesťany. Pán nám ale zaslubuje, **blaze těm, kteří v důvěře Bohu přechkají všechna protivenství a těžkosti**. Důvěřujeme tedy Tomu, který stojí nad vodami veletoku. K Němu se obracejme a upněme k Němu své naděje. To vidění, které měl Daniel, ukazuje, kdo je skutečným Pánem nade všemi. Jeden ze sedmi divů starověkého světa byl Rhodský kolos. Obrovská bronzová socha boha Héllia stála nohama na dvou březích v průplavu k přístavu ostrova Rhodos. Ve své výšce přes 30 m budila dojem boha, vládce nade vším. Danielovo vidění ovšem ukazuje, kdo je skutečný Pán a Bůh. Socha boha Héllia byla zničena zemětřesením. Vláda Antiocha rovněž padla. Mnohé další říše a režimy byly rozvráceny. Dějiny nám ukazují, že všechno je jen do času, všechno má svůj konec. A doba konce i tohoto světa je nevyhnutelná. **Ale ti, kteří svou naději složili v Hospodinu, budou spolu s Kristem kralovat navěky**. Amen.

Píseň 277

Modlitba

Slovo posláni: Zjevení 22, 13-21

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého a vede tě do života věčného. Amen Píseň 360